

PHẦN 2

- **D**ậy đi, cô vợ yêu của anh!

Minh An tinh nghịch áp bàn tay lạnh của anh vào má Phương Uyên, làm cô giật mình thức giấc, giãy nảy lên:

- Tay anh lạnh quá. Bỏ ra!

Minh An cười khẽ:

- Người em ấm thật! Sáng bảnh mắt rồi, dậy đi cô vợ yêu của anh. Ba má chồng em dậy lâu rồi.

Hoảng hồn, Phương Uyên ngồi dậy ngay. Cô nhìn ra cửa sổ, tấm màn màu xanh kéo kín, nhưng ánh nắng sớm đã chói chang. Cô hét lên:

- Sao đến bây giờ anh mới gọi em dậy?

- Đâu có sao, thấy em ngủ ngon quá nên anh để cho em ngủ.

Phương Uyên xô Minh An, cô nhảy độp xuống giường:

- Ai lại ngày đầu tiên về nhà chồng ngủ trưa như vậy. Anh muốn mọi người cười em hay sao? Anh thật là đáng ghét.

Minh An kéo Phương Uyên ngã vào người mình, anh trêu cô:

- Mới tối đêm qua, em nói là anh đáng yêu. Sáng ra em đã chê anh. Anh chưa thấy cô vợ nào như em cả.

- Nè, bộ anh cưới vợ đến mấy lần rồi sao mà đòi em giống ai đó. Mau làm ơn buông em ra, cho em đi đánh răng rửa mặt còn xuống nhà chào ba mẹ.

- Người ta cưới vợ để sáng có người đánh thức mình bằng nụ hôn của tình yêu. Anh vừa làm điều này cho em, em chẳng biết nhận gì cả, cứ ầm ĩ lên. Hôn anh một cái buổi sáng đi!

Phương Uyên xỉ một cái vào trán Minh An:

- Anh đó, đùa dai quá đi. Mau buông em ra!

- Em không hôn anh, anh không buông.

- Người đâu mà lì lợm.

Tuy mắng như vậy, Phương Uyên cũng nòng nòn hôn vào má Minh An. Anh buồng cô ra và... hời.

Nhanh đi em, ba má chờ tụi mình xuống ăn sáng đó.

Phương Uyên cuồng quýt lên:

- Vậy mà anh còn đùa nữa.

Cô chạy ùa vào phòng vệ sinh, không thấy Minh An đàng cười cô. Cô vợ của anh giống như con lật đật trong buổi sáng đầu tiên về nhà chồng.

Khi hai người xuống nhà, bàn ăn chỉ còn bà Minh Thành và Minh Châu. Phương Uyên khép nép:

- Thừa mẹ... Còn ba đâu rồi mẹ?

Bà Minh Thành lạnh nhạt:

- Ông ấy đã đi vào công ty. Hai đứa ngồi xuống ăn đi, mẹ ăn cũng xong rồi.

Phương Uyên lúng túng:

- Con xin lỗi. Lẽ ra con phải dậy sớm lo điểm tâm...

- Không sao đâu. Nhà này ba mẹ quen dậy sớm, mẹ làm thức ăn mới vừa ý ổng. Còn Minh Châu cũng phải ăn sớm còn đến trường. Con Và Minh An còn mệt, dậy muộn không sao.

Minh An kéo ghé cho Phương Uyên cùng ngồi với anh. Anh thăm vui vì mẹ tử tế với Uyên.

- Ăn đi em!

Bà Minh Thành uống nốt ly cà phê xong đứng lên:

- Mẹ phải đi ra cửa tiệm. Thức ăn còn, trưa chỉ hâm lại và bắc nồi cơm điện là xong.

Phương Uyên ngập ngừng:

- Hay một lát con ra tiệm phụ với mẹ?

- Thôi khỏi! Con ở nhà với Minh An. Hai đứa có đi đâu không?

- Dạ...

Minh An chưa kịp trả lời, Minh Châu xen vào:

- Mẹ! Sáng nay anh Hai dậy còn sớm hơn mẹ, đi rửa chén. Đòi nào ảnh làm chuyện này, đã như vậy tối qua còn mang thức ăn lên phòng ngủ.

Minh An lừ mắt:

- Nhỏ này, ai mượn!

Nhưng bà Minh Thành như không mấy để ý, bỏ đi lên nhà trên. Minh An đưa nắm tay lên dọa em gái:

- Em có cần phải méc mẹ việc anh rửa chén không? Phương Uyên mới về nhà này, cái gì cũng chưa biết, anh phải làm chứ!

Minh Châu đứng lên trừng mắt lại. Sao cô thấy ghét anh trai đến thế. Cô chua ngoa:

- Chưa gì đã sợ vợ, mai một... thờ bà luôn đi!

Cô ù té chạy. Nếu không, có thể cô bị ăn cái cốc lên đầu vì đã dám trả treo lại với anh trai.

Minh An giả lả:

- Đồ con nhỏ nhiều chuyện! Em đừng thèm chấp nó. Mai một nó đi lấy chồng, gặp em chồng chán hơn cho biết.

Phương Uyên sốt thức ăn vào chén cho Minh An:

- Bộ anh mong chuyện đó sao? Em hiểu tâm lý Minh Châu mà. Có một người mới vào gia đình mình, hơi khó chịu một chút. Em cũng sẽ cố gắng sống hòa đồng cùng gia đình anh, xem như là gia đình em vậy.

Minh An tươi nét mặt:

- Anh cũng mong như vậy. À! Em có muốn đi đâu không?

- Em muốn bày biện lại căn phòng của tụi mình, có nhiều quà bạn bè cho lắm.

- Ừ, cũng được.

Cả hai ăn xong về phòng mở quà. Nhiều món quà ngộ nghĩnh với những lời chúc lém lỉnh dễ thương. Phương Uyên để bức thạch cao hai em bé nam và nữ lên đầu tivi.

- Đẹp quá anh hả?

- Ủ.

Minh An cụng đầu mình vào đầu vợ:

- Uyên này! Chúng mình đi hưởng tuần trăng mật nhé?

Phương Uyên ngả đầu ra sau cho má cô chạm vào mũi Minh An:

- Mình đi Đà Lạt hả anh?

- Ủ! Đà Lạt lạnh cho người ta cảm giác hạnh phúc hơn. Anh nhớ câu nói của danh nhân Shakespear: “Tình yêu biến kẻ đang yêu thành thi sĩ”. Anh sẽ bắt chức vua Đường Minh Hoàng vẽ chân mày cho em, để em biết lấy chồng hạnh phúc như vậy đó.

Phương Uyên khép mắt lại đón nhận nụ hôn:

- Anh à! Tình yêu của chúng mình mãi là bình minh, anh nhé.

- **S**uyt?

Phương Uyên đưa ngón tay lên môi:

- Anh nên nhớ chúng mình đã về nhà không còn ở Đà Lạt mà ăn cũng hôn ghen!

Minh An mỉm cười:

- Anh nhớ! Nhưng mà em đừng có lo, giờ này ba mẹ đều không có ở nhà. Còn nhỏ Minh Châu đóng cửa ở trong phòng rồi.

Minh An ngồi thụp xuống, anh cầm lấy bàn chân Phương Uyên bóp nhẹ nhẹ:

- Đi bộ nhiều mỗi chân lắm phải không?

Phương Uyên lườm Minh An:

- Còn nói nữa! Lúc đi, em đã bảo lấy xe của em rồi mà anh không chịu.

- Lỡ rồi, lên phòng anh bó chân cho.

Phương Uyên nũng nịu:

- Vậy công em lên phòng đi!

- Ủ! Ôm cổ anh đi nào!

Phương Uyên ngoan ngoãn ôm cổ Minh An, cô hôn lên gáy anh:

- Khi người ta yêu nhau, cái gì của nhau cũng đáng yêu hết cả anh?

Minh An cười khẽ:

- Khen anh gì nào?

- Mái tóc của anh đẹp. Những gì thuộc về anh, em đều yêu cả.

- Em đáng yêu quá Phương Uyên.

Minh An ngả đầu ra sau để cho mặt anh chạm vào mũi Phương Uyên:

- Anh rất hạnh phúc khi có em, Uyên ạ.

- Em cũng vậy.

- E... hèm...

Tiếng tăng hắng to từ trên cầu thang của Minh Châu khiến Minh An lẫn Phương Uyên giật mình. Cô giục Minh An:

- Bỏ em xuống đi!

- Có gì phải sợ.

Minh An hất mặt nhìn em gái:

- Che mắt lại đi nhỏ, em làm như không thấy gì nhé.

Minh An tỉnh tuồng đi qua Minh Châu. Phương Uyên có vẻ ngượng vì cô và Minh An đã hôn nhau để Minh Châu trông thấy. Mong rằng Minh Châu phóng khoáng không khó chịu. Minh Châu đi xuống nhà, cô mím môi vào nhau tức giận, rồi đi luôn ra cửa hàng của bà Ngọc:

- Mẹ! Con hết chịu nổi rồi!

Bà Ngọc nhíu mày:

- Ai làm gì con?

- Không ai làm gì con cả, nhưng con không chịu nổi. Anh Hai muốn hôn vợ thì dẫn nhau vào phòng ấy, tại sao mỗi bước lên cầu thang là dừng lại hôn nhau như vậy hả, con thật xấu hổ.

Bà Minh Thành phì cười:

- Thì con đừng nhìn.

- Trừ phi... con mù mới không nhìn họ. Ở trong nhà mà đùa giỡn rồi hôn nhau thật chướng mắt.

Tuy Phương Uyên không phải là cô con dâu mà mình lựa chọn, nhưng dù sao bà cũng bỏ tiền ra cưới cho Minh An. Bà dịu giọng khuyên nhủ:

- Để mẹ nói với anh Hai con. Con cũng đừng tỏ vẻ ghét chị dâu con như vậy.

Minh Châu vùng vằng:

- Con ghét đó! Con nhìn thấy cái mặt hơn hờ hạnh phúc của nó là con ghét rồi. Mẹ có biết chị Ngọc Mai đau khổ thế nào không, bỏ ăn bỏ ngủ, giam mình trong phòng, bác Ngọc khổ vì chị ấy.

- Con hãy khuyên Ngọc Mai, anh Hai con đã cưới vợ, nó cần quên anh con đi, tự hành hạ bản thân mình có ích lợi gì đâu. Minh An xưa nay xem Ngọc Mai như con vậy, không thể trách anh con được.

Minh Châu hậm hực:

- Con biết như vậy, nhưng sao cứ nhìn cái mặt của nó là con phát ghét.

Bà Thành lắc đầu. Bà không trách Minh Châu có thành kiến với Phương Uyên, cho dù Phương Uyên không hề có lỗi. Xưa nay, có chuyện gì Minh An cũng đi tìm Ngọc Mai và Ngọc Mai cũng vậy. Minh An yêu Phương Uyên, chuyện kín như bưng, rồi "xì" ra trong bữa cơm.

- Con muốn cưới vợ. Tiền lương con gửi mẹ đó, mẹ lấy lo đám cưới giùm con nghe mẹ.

Lúc đó, Minh Châu hơn hờ chen vào:

- Em sắp có chị dâu, ai thế anh Hai?

- Cô là phóng viên báo Đời Sống, anh quen gần một năm nay và tối qua anh đã cầu hôn với cô ấy.

Minh Châu nghếch mặt ra ú ớ:

- Vậy mà em tưởng là chị Mai.

- Anh xem Ngọc Mai như em vậy.

Thật ra, Phương Uyên không có điểm nào chê trách khi Minh An đưa cô về nhà ra mắt gia đình...

Không thấy mẹ nói gì nữa, Minh Châu vùng vằng:

- Mẹ nhớ nói với anh Hai đó, con đã ghét, đừng có làm con ghét nữa.

Minh Châu bỏ đi, bà Minh Thành gọi lại:

- Rồi con đi đâu vậy?

- Con đến nhà chị Mai. Con chán nhà mình lắm.

Minh Châu phóng vù xe đi, cô ào vào phòng Ngọc Mai ngồi ủ dột.

- Chị lại khóc nữa à?

Ngọc Mai chùi nước mắt:

- Chứ em bảo chị làm gì đây? Em đừng có bỏ chị, ngày nào cũng đến đây với chị ghen Châu.

Minh Châu thương hại:

- Chị đừng có khóc hay buồn là đại biết chưa? Anh Hai em đâu có biết chị đau khổ nát lòng vì anh ấy. Mới đây nè... em tức quá nên thay vì ở nhà học bài, em bỏ nhà đi nè.

Ngọc Mai tò mò:

- Có chuyện gì vậy?

- Chị xem có tức không, ba mẹ đi vắng, em là con gái chưa chồng, hai người đó có âu yếm hôn nhau vào trong phòng của họ ấy, họ... hôn nhau trước mặt em. Mỗi bước chân lên cầu thang, ảnh vừa cồng vừa hôn nó.

Ngọc Mai lịm người, lòng cô tê điếng trong cái cảm giác đau của kẻ thua cuộc. Minh An cưng vợ mới cưới, âu yếm vợ mới cưới là điều dĩ nhiên, nhưng những lời nói của Minh Châu lúc tức giận làm cô thờ không muốn nổi.

Mặt Ngọc Mai trở nên xanh tái khó coi. Minh Châu hoảng sợ:

- Chị Mai! Chị làm sao vậy?

Ngọc Mai lắc đầu:

- Chị không sao.

Giọng Minh Châu tức giận một cách trẻ con:

- Em tức quá! Chị mau nghĩ cách ly gián họ đi.

Ngọc Mai thẫn thờ:

- Họ đã là vợ chồng. Mẹ em trầu cau cưới người ta rồi, còn gì nữa.

- Đâu phải vợ chồng rồi không bỏ nhau được, thiếu gì người cưới nhau rồi ly hôn. Em sẽ giúp chị giành lại anh Hai em.

- Bằng cách nào?

- Ngày nào chị cũng đến nhà chơi với em. Em biết anh Minh An hay vị nể, em sẽ tạo cơ hội cho chị gặp anh Hai em.

Hai mắt Ngọc Mai sáng lên tia lửa hy vọng, cô phải giành lại Minh An.

Phải giành lại Minh An. Nhưng bằng cách nào đây? Chưa bao giờ Minh An nói yêu cô, tại cô quá vọng tưởng, tưởng anh có tình cảm với mình.

Ngọc Mai đưa tay lên ngực, tim cô đau nhói từng cơn, cô tưởng tượng ra bàn tay Minh An ngày nào từng nắm tay cô dắt cô trèo qua những gộp đá khi đi núi, bàn tay ấy bây giờ chỉ dành cho Phương Uyên. Ngọc Mai gục xuống khóc lặng lẽ.

Minh Châu đau xót. Cô càng thấy “nhiệm vụ” nặng nề hơn.

Minh Châu vừa gắp miếng thịt đưa vào miệng ăn, cô nhai nhai và nhỏ toẹt ra, la lớn lên:

- Ngọt quá! Thịt ram mặn hay thịt nấu chè vậy hả?

Vừa lừa miếng cơm vào miệng, Phương Uyên vội ngậm lại. Cô lúng túng:

- Ngọt lắm hả Châu? Chị bỏ có một muỗng đường thôi mà.

Minh Châu xẵng giọng:

- Một muỗng đường đâu có ngọt như chè vậy. Mẹ, mẹ ăn thử xem!

Bà Minh Thành gấp thịt ăn thử:

- Có hơi ngọt! Chị con lỡ tay, con làm gì như bị phỏng lửa vậy. Lần sau con bỏ ít lại nghe Uyên, nhà này ăn nhạt chứ không thích ăn ngọt.

Phương Uyên dạ khẽ một tiếng. Cô ngược nhìn Minh An, Minh An gấp thịt lên ăn:

- Em không quen ăn ngọt thì ăn món khác vậy, Minh Châu.

Minh Châu vùng vằng. Cô khó chịu ra mặt vì sự có mặt của Phương Uyên mới có một ngày thôi, nhưng mọi thứ như âm ỉ, không êm ả như đã từng có.

Cô xẵng giọng:

- Ngày mai mẹ nấu ăn, để chị Uyên ra ngoài cửa hàng. Thức ăn chỉ nấu con ăn không vô đâu. Con không ăn nữa.

Minh Châu buông đũa đứng lên. Phương Uyên ngượng chín cả người. Minh Châu vừa chê cơm khô và bây giờ chê thịt ngọt. Cô rụt rè:

- Mẹ! Hay là để con chạy ra đầu ngõ mua thịt xá xíu về ăn nhen mẹ.

Bà Minh Thành ngăn lại:

- Thôi, mặc nó! Món thịt này để chiều mẹ làm lại.

Cả nhà hôm nay đều ăn rất ít, vì những món ăn Phương Uyên nấu không hợp khẩu vị của họ. Đúng hơn cũng không tẻ mấy, nhưng vì Minh Châu không ưa Phương Uyên, sáng nay cô đến nhà Ngọc Mai, Ngọc Mai cứ nằm buồn dầu dầu, cô không mấy mặn mà với Minh Châu như trước đây. Minh Châu ra về lòng thầm buồn phiền và nhân cơ hội trút hết vào Phương Uyên. Một khi người ta đã ghét thì cái gì cũng ghét hết.

Phương Uyên ăn không biết ngon, cô nhìn Minh An:

- Em nấu tẻ lắm hả anh?

- Đâu có! Em nấu cũng được, mẹ ăn được hai chén cơm kia. Ngày mai, em nấu món gì thì bỏ đường ít thôi, như canh rau thì đừng bỏ đường.

- Em biết rồi!

Vòng tay và nụ hôn của Minh An xua tan những buồn bực trong lòng Phương Uyên. Cô và anh có ba ngày trăng mật hạnh phúc trên xứ sở sương mù Đà Lạt, anh chiều chuộng cô. Ba ngày đó, cả thế giới như thu hẹp lại chỉ có hai người với nhau, hạnh phúc và tiếng cười tràn ngập.

Trở về nhà, dường như có áng mây mù giăng ngang qua, gương mặt Minh Châu lúc nào cũng đăm đăm khó chịu. Phương Uyên không hiểu mình đã làm gì để Minh Châu ghét cô như thế.

Giải tỏa buồn bực, Phương Uyên lấy cái remote bấm mở tivi, đang chương trình ca nhạc MTV quốc tế. Phương Uyên thích chương trình này. Cô mở âm thanh lớn hơn khi anh chàng ca sĩ Nam Mỹ hát điệu nhạc Rock và Rap bài “Alove to kill”, điệu nhạc này mở to volume mới hay. Đầu Phương Uyên lắc lư theo điệu nhạc.

- Này!

Tiếng quát chói tai bên ngoài và cánh cửa bị đá cái rầm, giọng Minh Châu chua như giấm:

- Vặn vừa đủ nghe thôi, ồn ào quá! Anh Hai có biết bảo vợ không hả?

Minh An vội vặn bớt volume, anh suyt Phương Uyên:

- Nhà này không ai mở tivi lớn cả. Mở vừa đủ nghe thôi!

Phương Uyên thở khi bực dọc. Cô bấm tắt tivi luôn, nhà này hình như quyền hành đều ở trong tay Minh Châu. Em gái cau có với mẹ và quát nạt anh trai, thế mà cô chẳng nghe có một tiếng nói của cha chồng. Họ mất tôn ti trật tự như vậy sao. Giận dữ, Phương Uyên nằm xuống, cô ôm gối quay mặt vào vách.

Minh An lên nằm bên cạnh. Anh dang tay ra luồn dưới ót làm gối cho Phương Uyên, song cô thúc cùi chỏ vào ngực anh:

- Để cho em yên!

- Sao lại giận anh?

- Em thấy không thoải mái chút nào. Bên nhà em, em mở tivi lớn, ba mẹ em chưa bao giờ bảo em phải như thế này, như thế nọ.

- Minh Châu cần yên tĩnh để học, em thông cảm.

Minh An dỗ ngọt:

- Chiều mai, em muốn về nhà không, anh đưa em về.

Quên giận hờn, Phương Uyên quay ra ngay:

- Muốn!

Cô cười và rúc sâu vào ngực chồng. Dù sao cô cũng là cô dâu mới và muốn hòa đồng vào nếp sống gia đình nhà chồng, Minh Châu cũng đâu có ở hoài nhà này để kiếm chuyện với cô.

Hạnh phúc lại trở về để Phương Uyên ngủ thiếp trong vòng tay tình yêu và hạnh phúc.

- **D**ậy đi cung!

Minh An đánh thức Phương Uyên bằng nụ hôn âu yếm. Phương Uyên nhăn nhó:

- Sao sáng nào anh cũng đánh thức em từ lúc tờ mờ sáng vậy? Cho em ngủ chút nữa đi!

Minh An cắn nhẹ vào vành tai Phương Uyên thương yêu:

- Em cứ ngủ nhiều như vậy, anh bảo đảm em sẽ lên cân. Lúc đó mắt eo đừng có đổ thừa anh ghen.

Câu nói của Minh An quả là có hiệu lực đánh thức Phương Uyên. Cô mở mắt ra ngồi dậy phóng lại trước gương, vẹo mình qua lại, lo lắng:

- Anh thấy em mập lắm hả?

- Chưa đâu! Nhưng mà em cứ ham ngủ, mai mốt em sẽ mập.

- Nếu như vậy ngày mai em đi làm.

Minh An tắt ngay nụ cười:

- Sao em nói sau đám cưới, em sẽ xin nghỉ, ra cửa hàng mẹ anh phụ mẹ anh buôn bán.

Phương Uyên nhăn nhó:

- Em có biết gì về quần áo mà bán. Em thích đi làm phóng viên lấy tin tức hơn. Anh biết em yêu thích nghề này mà.

- Em thích nhưng mà anh không thích, có chồng rồi ở nhà lo việc nhà chồng.

- Nè, anh đừng có quên anh hứa sau khi cưới nhau, anh không bó buộc em.
- Không bó buộc em nhưng không có nghĩa để cho em tối ngày vác máy ảnh long rong chạy xe đi hết con phố này, đến con phố nọ. Hôm đó lạc vào động quỷ, người ta rượt em chạy có cờ, chưa biết sợ sao?
- Em không sợ!
- Nhưng anh cấm em đi làm cái nghề đó.
- Cấm? - Phương Uyên nổi giận lớn tiếng - Anh là bố của em chắc?
- Không phải bố, anh là chồng của em.
- Chồng rồi bảo sao vợ cũng phải nghe à?
- Ừ!
- Anh vi phạm hiệp ước với em rồi. Anh bảo cưới nhau xong, em muốn làm gì tùy em. Đừng có quên cam kết với em nghen!

Minh An khổ sở gãi đầu:

- Nhưng mà để cưới được em, anh có nói với mẹ, sau khi cưới, em ra cửa hàng phụ mẹ buôn bán. Buôn bán quần áo có phải nhẹ nhàng hơn là em đi làm phóng viên lấy tin không?
- Nhưng mà em không thích, cha mẹ em nuôi em ăn học là để em làm việc nuôi sống bản thân em, chứ không phải để em sống phụ thuộc vào chồng hay gia đình chồng.

Minh An bắt đầu nổi giận:

- Bây giờ em nhất định làm theo ý em, cãi lời anh có đúng không?
- Em chỉ làm những gì em thích. Trước khi cưới, anh đâu có bảo em bỏ nghề.
- Nhưng bây giờ anh muốn em bỏ nghề ra cửa hàng buôn bán. Đừng có quên là xuất giá tòng phu?

Phương Uyên bĩu môi:

- Tưởng anh nói gì, anh nói cái kiểu của anh, em không nói chuyện với anh.
- Anh cũng chuẩn bị đi làm. Em hãy xuống nhà phụ mẹ lo làm thức ăn sáng. Mẹ già rồi, sao mẹ dậy sớm, còn em lại ngủ trưa là sao. Còn chuyện đi làm, tối anh về bàn lại.

Minh An mặc quần áo vào, xong bỏ đi ra ngoài. Phương Uyên bước theo xuống nhà. Cô bắt đầu nhận ra hôn nhân không còn là màu hồng nữa, bởi vì Minh An đang giở thói gia trưởng. Anh tưởng là chồng rồi thì anh có quyền bắt cô theo ý anh hay sao. Vậy tiếng nói của anh được Minh Châu nghe chưa, hay là Minh Châu có quyền ăn hiếp đến cả cô?

Lo cho cả nhà ăn sáng xong, bà Minh Thành ra cửa hàng, ông Minh Thành đến công ty với Minh An. Còn lại ở nhà là Minh Châu và Phương Uyên. Minh Châu ăn xong là rút vào phòng. Cô cho mình cái quyền không làm gì cả, là con dâu Phương Uyên phải làm tất. Nhìn một đồng chén đĩa dơ và một thau quần áo mà Phương Uyên ngán ngẩm. Ý nghĩ đi làm trở lại mạnh hơn trong đầu Phương Uyên. Hơn lúc nào hết, cô sẽ đi làm, bắt chấp việc Minh An ngăn cản.

Rửa xong chồng chén bát và dọn dẹp nhà bếp, Phương Uyên đau lòng nhìn bàn tay cô. Mãi như thế này bàn tay cô sẽ xấu xí, những ngón tháp bút sẽ trở thành thô kệch. Bực mình Phương Uyên đi vào phòng tắm, cô suýt dội lại nồn thức ăn trong bụng ra vì miếng băng vệ sinh của Minh Châu bỏ trên bồn cầu. Phương Uyên đi ngược lên lầu, cô xô cửa phòng Minh Châu.

- Cô Minh Châu!

Minh Châu mở mắt ra, hình như cô đang ngủ, cáu kỉnh:

- Sao chị không biết phép lịch sự gì hết vậy, vào phòng tôi phải gõ cửa chứ?

Phương Uyên mím môi:

- Cô làm ơn xuống nhà tắm cất giùm miếng băng vệ sinh của cô để trên bồn cầu. Lần sau đừng có vô ý như vậy, ba hay anh An lỡ vào phòng tắm đó thì sao?

Minh Châu ngồi dậy xẵng giọng:

- Chị không gói lại bỏ sọt rác được thì để đó một lát tôi lấy. Đừng có giọng vô ý này nọ, chị làm như chị đảm đang lắm vậy.

- Nhưng mà bây giờ tôi cần sử dụng nhà tắm. Cô phải xuống đó dọn bỏ cái của bẩn thỉu của cô đi.

Không trả lời trả vồn, Minh Châu nằm trở xuống mắt nhắm lại. Tức giận, Phương Uyên đi lại lôi tay Minh Châu:

- Tôi nói cô có nghe không hả?

Minh Châu vùng mạnh tay ra đánh đá:

- Nghe, nhưng tôi không thích làm, chị làm gì tôi nào? Nên nhớ đây là nhà tôi.

Phuong Uyên cười nhạt:

- Dĩ nhiên là tôi chẳng làm gì cô cả. Tôi sẽ không giặt đồ. Quần áo của tôi và anh An giặt riêng. Còn đồ của cô, cô giặt lấy. Có điều tôi nói cho cô biết, ăn ở bản thủ như cô, có chui xuống ống cống mà ở. Đồ lười biếng, bản thủ!

Phuong Uyên vừa quay lưng, Minh Châu nhảy cái độp xuống, quát tướng:

- Đứng lại! Chị nói ai đồ lười biếng, bản thủ?

- Tôi nói cô. Nếu cô không lười biếng ăn ở bản thủ thì xuống dưới đó dẹp cái bản thủ của cô đi. Cô biết góm cái của mình, người khác không biết góm hay sao?

- Được! Tôi xuống mang đi lấy bỏ thùng rác. Nhưng chị coi chừng về những lời nói xúc phạm của chị. Đừng có tưởng anh Hai tôi yêu mà lộng nhen. Chị Ngọc Mai nói với tôi, thứ đổng đánh như chị ở không có bèn với anh tôi đâu. Giữa chị ấy và anh Hai tôi là tình bạn khăng khít, rồi họ cũng sẽ là của nhau, tôi sẽ xúi giục anh tôi bỏ chị đó.

Minh Châu đi tuôn qua người Phuong Uyên làm Phuong Uyên muốn té, cô chạy rầm rầm xuống cầu thang. Phuong Uyên tức giận nhìn theo, cô biết Ngọc Mai với Minh An từng là bạn thân và Minh An đã chọn cô, song những lời nói của Minh Châu làm cô điên tiết lên. Suốt một buổi sáng làm việc nhà, Phuong Uyên cứ nghĩ mà tức anh ách. Cho nên Minh An vừa về đến lên phòng là cô cho "chiến sự nổ lên".

- Ngày mai em nhất định đi làm, anh liệu nói với mẹ. Em không ở nhà đi chợ nấu cơm, giặt giũ đâu.

Minh An bực mình:

- Lại gì nữa đây? Anh mệt lắm, không muốn nói chuyện này đâu.

- Anh mệt, em không mệt hay sao? Sáng dậy, trên giường bước xuống, nào là nấu điểm tâm, giặt đồ, rửa chén, đi chợ nấu cơm. Em sinh ra không phải để làm chuyện này.

- Em lấy chồng phải làm việc cho gia đình chồng, không lẽ em muốn mẹ phải làm à?

- Em không chịu nổi thái độ hỗn hào của Minh Châu.

- Nó là con nít, em chấp làm gì?

- Năm nay mười chín tuổi mà còn con nít sao? Em không muốn cãi nhau, nhưng quá sức chịu đựng của em. Còn nếu không, chúng ta đi ở riêng đi.

- Mới về nhà chồng đầu hôm sớm mai, em đã đòi ra riêng như vậy sao? Anh không đi.

Minh An bỏ đi ra ngoài. Phương Uyên quyết định rồi, cô xuống nhà dọn cơm và nhân cơ hội này cô sẽ “thông báo” việc cô đi làm trở lại.

Mâm cơm dọn lên bàn, Minh Châu xới cơm ra chén, cô lờm lờm nhìn Phương Uyên rồi nổ trước:

- Đề nghị chị và anh Hai sử dụng toilet trên lầu của anh chị, đừng xuống nhà rồi chê ở dơ này ở dơ nọ.

Bà Minh Thành cau mày:

- Chuyện gì vậy?

Minh Châu cao giọng:

- Sáng nay con để quên miếng băng vệ sinh trên bồn cầu, nếu không dẹp giùm, chị Hai cứ để nguyên đó, con học bài xong có xuống nhà con cũng dẹp. Đằng này, chị xông xộc vào phòng con, mắng con là đồ lười biếng ở dơ.

- Này cô! - Phương Uyên cố nuốt cơn giận xuống - Tôi có nhỏ nhẹ bảo cô, cô nói cô không muốn dẹp, cô thích để như vậy.

Minh Châu vụt khóc to lên:

- Mẹ! Con không hiểu chị Hai có ác cảm gì với con mà luôn hằn học với con như vậy, ba mẹ hãy cho chị ở riêng đi.

Ồn ào quá, ông Minh Thành quát khẽ:

- Ăn cơm đi, không ai được nói gì cả?

Bàn ăn im phăng phắc. Minh Châu xô ghế đứng lên:

- Con không ăn cơm. Ngày mai, con dọn vào ký túc xá ở.

Cô bỏ chạy rầm rầm lên lầu. Ông Minh Thành tức giận:

- Mặc kệ nó, hãy ăn cơm đi! Đến bữa ăn cũng không yên được!

Mọi người cầm đũa lên, không ai ăn thấy ngon. Phương Uyên thấy nhớ nhà, cô nhớ những buổi cơm vui vẻ ở gia đình, sao cô thèm được sống lại những ngày như vậy.

Dứt buổi cơm, ông Minh Thành hắng giọng:

- Minh An, Phương Uyên không được dọn đi. Còn Minh Châu để ba bảo nó.

Phương Uyên ngược lên, cô thu hết can đảm nói:

- Ba, mẹ! Ngày mai còn xin phép đi làm trở lại, ba mẹ cho phép con.

Bà Minh Thành kêu lên:

- Sao con nói nghỉ làm ở nhà phụ mẹ buôn bán? Minh Châu đang đi học, nó đâu có phụ mẹ được. Minh An, là sao vậy?

Minh An bôi rồi đá vào chân Phương Uyên ngầm bảo cô đừng nói. Anh áp úng:

- Vợ con sợ đụng chạm với Minh Châu nên muốn đi làm. Không sao đâu mẹ, Phương Uyên sẽ ở nhà phụ mẹ.

Phương Uyên ngắt lời Minh An:

- Con không biết buôn bán đâu thừa mẹ. Con có thể làm công việc nhà được. Nhưng công việc là một phóng viên lấy tin, con không từ bỏ đâu. Con yêu thích nghề đó, cho nên ngày mai con đi làm lại.

Bà Minh Thành giận dữ:

- Tùy con! Mẹ tưởng cưới dâu về để đỡ đàn mình, nhưng hóa ra cũng như không. Thôi thì gia đình mẹ, mẹ tự lo. Cũng đỡ cho con đụng chạm gây gổ với Minh Châu. Còn nữa... - bà Minh Thành gằn giọng – trong nhà này luôn sống chan hòa, chưa bao giờ gây cãi. Ba mẹ cũng chưa bao giờ mắng Minh Châu. Con mắng nó là đồ lười biếng ở dơ, có khác nào con mắng mẹ là không biết dạy con.

Bà Minh Thành ngoe nguẩy bỏ đi. Còn Phương Uyên, cô không nói được lời nào. Minh An trừng mắt:

- Em có biết là em làm mẹ giận rồi không vậy?

Minh An cũng bỏ đi lên lầu, để Phương Uyên ngồi ở bàn ăn với những đĩa thức ăn chỉ vui đi phân nửa. Một bầu không khí nặng nề bao trùm.

Phương Uyên thở dài đứng lên dọn dẹp, nhưng cô thấy mình cần cứng rắn hơn. Cô sẽ đi làm cô không muốn sống phụ thuộc, chưa gì họ muốn biến cô thành "ôsin" cho họ vậy. Phương Uyên mà lại chịu sống hèn như vậy sao?